

Vaatimukset

- On todettava, että Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut kaatopaikoista 26.4.1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/31/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole varmistanut tämän direktiivin 2 artiklan f, j ja k alakohdan sekä liitteessä III olevan 4 kohdan C alakohdan saattamista osaksi Vallonian oikeutta, ja
- Belgian kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Euroopan komissio vetoaa kahteen väitteeseen kanteensa tueksi.

Yhtäältä se arvostelee vastaajaa siitä, että se ei ole saattanut kaatopaikoista annetun direktiivin 1999/31/EY 2 artiklan f, j ja k alakohdassa säädettyjä käsitteitä ”maanalainen varasto”, ”kaatopaikkakaasu” ja ”eluaatti” osaksi Vallonian alueen oikeusjärjestystä. Komissio korostaa näiden käsitteiden merkitystä, jotka ovat direktiivin soveltamisen avainkäsitteitä ja jotka on myös toistettu muissa, viimeksi mainitun säännöksen perusteella annetuissa säännöksissä.

Toisaalta kantaja toteaa, että Vallonian oikeudessa ei ole lainkaan säännöksiä kynnystasosta, jonka ylittyessä voidaan katsoa, että kaatopaikka aiheuttaa merkittäviä haittavaikutuksia pohjavesien laatuun. Direktiivin liitteessä III olevan 4 kohdan C alakohdan säännös, jossa säädetään tällaisten säännösten laatimisesta, on kuitenkin erittäin tärkeä pohjavesien laadun tehokkaan valvonnan takaamiseksi ja siten ympäristönsuojelun, joka on direktiivin olennainen tavoite, varmistamiseksi.

(¹) EYVL L 182, s. 1.

Kanne 1.4.2009 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Italian tasavalta

(Asia C-121/09)

(2009/C 141/51)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehet: W. Wils ja C. Cattabriga)

Vastaaja: Italian tasavalta

Vaatimukset

- On todettava, että Italian tasavalta ei ole noudattanut direktiivin 90/314/ETY⁽¹⁾ 7 artiklan mukaisia velvoitteitaan
- Italian tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Italian tasavalta ei ole noudattanut direktiivin 90/314 7 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on vahvistanut kolmen kuukauden määräajan, jonka kuluessa lomapaketin ostajan on tehtävä hakemus vakuusrahastosta maksettavaa korvausta varten ja joka alkaa kulua ajankohdasta, jolloin matkan on tarkoitus päättyä.
2. Direktiivin 90/314 7 artiklassa säädetään, että sopimuksen osapuolena olevan matkanjärjestäjän tai välittäjän on asetettava maksukyvyttömyyden varalta riittävä vakuus suoritettujen maksujen palauttamisen ja kuluttajan paluukuljetuksen turvaamiseksi. Yhteisön oikeuskäytännön mukaan tällaisella säännöksellä valtiolle asetetaan tulosta koskeva velvoite, joka edellyttää pakettimatkan ostajalle annettavaa oikeutta tehokkaaseen suojaan matkanjärjestäjien maksukyvyttömyyden varalta ja erityisesti suoritettujen maksujen palauttamiseen ja paluukuljetukseen.
3. Direktiivin 90/314 8 artiklassa jäsenvaltioille annetaan mahdollisuus antaa tiukempia säännöksiä, mutta kuitenkin vain siinä tapauksessa, että niillä annetaan kuluttajalle tehokkaampaa suojaa.
4. Esillä olevassa tapauksessa kyseessä olevan Italian säännöksen tarkoituksena on kansallisten viranomaisten jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn kuluessa toimittamien tietojen mukaan turvata mahdollisuus saada takaisin valtion varoihin kuluttajille suoritettut maksut ja säilyttää näin ollen valtion taloudelliset intressit pikemminkin kuin taata tehokkaampi suoja pakettimatkojen ostajille.
5. Vaikka komissio ymmärtää Italian intressin turvata vakuusrahaston asianmukainen ja tasapainoinen hallinnointi helpottamalla rahastolla olevan takautumisoikeuden käyttämistä matkanjärjestäjään nähden, se väittää, että tällaisella toimenpiteellä, jolla vahvistetaan sitova määräaika vakuusrahaston maksettavaa korvausta koskevan hakemuksen tekemiseksi, otetaan käyttöön edellytys, jolla kuluttajilta saatetaan ottaa pois direktiivissä 90/314 taatut oikeudet.
6. On tosin totta, kuten Italian viranomaiset väittävät, että se, että kuluttaja voi tehdä oman hakemuksensa rahastosta maksettavasta korvauksesta, kun se saa tiedon siitä, että sopimuksen täytäntöönpano saattaa estyä. Jotta kuluttaja voi käyttää tätä mahdollisuutta, on kuitenkin tarpeen, että se on tietoinen kysymyksessä olevista seikoista. Jos suljetaan pois tilanteet, joissa matkanjärjestäjän maksukyvyttömyys on selvästi tiedossa siltä osin kuin se on todettu tuomiolla, suurimmassa osassa tapauksista kuluttaja ei kuitenkaan ole tietoinen siitä, minkälainen mainitun matkanjärjestäjän varallisuus täsmälleen on. On siis tavallista, että kuluttaja kääntyy ensimmäiseksi viimeksi mainitun puoleen saadakseen takaisin suoritettut maksut lähettämällä kirjeen, mahdollisen karhukirjeen ja lopuksi virallisen maksu-kehotuksen. Tällä tavalla ministeriön asetuksen nro 349/1999 5 §:ssä säädetty kolmen kuukauden määräaika uhkaa jo olla lopullisesti umpeutunut sillä hetkellä, kun vakuusrahastosta maksettavaa korvausta koskevan hakemuksen tehdään, minkä johdosta kuluttajalta otetaan pois oikeus saada takaisin suoritettut maksut.

7. Tässä menettelyssä väitetyt jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättämisen korjaamiseksi Italian viranomaiset ovat ilmoittaneet ensin haluavansa pidentää määräaika, jonka kuluessa hakemus rahastosta maksettavasta korvauksesta on tehtävä, kolmesta kuukaudesta kahteentoista kuukauteen, ja tämän jälkeen haluavansa kumota sen.
8. Ne ovat lisäksi julkaisseet Italian tasavallan virallisessa lehdessä tiedonannon, jolla mahdollisille asianomaisille ilmoitettiin, että kuluttajien suojelun varmistamiseksi vakuusrahastosta maksettavaa korvausta koskeva hakemus voidaan siihen saakka, kunnes kysymyksessä oleva määräaika kumotaan, tehdä milloin tahansa.
9. Komissio katsoo, että vaikka tällaisilla toimenpiteillä pyritäänkin kiitettävällä tavalla korjaamaan jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättämisen seuraukset, ne eivät kuitenkaan ole riittäviä sen vaaran poistamiseksi, että pakettimatkan ostaja menettää oikeutensa saada tehokasta suojaa matkanjärjestäjän maksukyvyttömyyden varalta.
10. Jotta oikeusvarmuuden vaatimus täyttyy ja yksityiset ovat tietoisia kaikista oikeuksistaan ja voivat toteuttaa ne kansallisissa tuomioistuimissa, direktiivin säännökset on pantava täytäntöön sitovasti, yksilöidysti ja kiistattoman selvästi eikä niitä voida panna täytäntöön pelkällä hallintokäytännöllä, jolle on ominaista se, että hallintoelimet voivat halutessaan muuttaa sitä.
11. Se, että Italian oikeusjärjestyksessä on olemassa yhtäältä säännös, jota ei koskaan ole virallisesti kumottu ja jossa säädetään rahastosta maksettavaa korvausta koskevan hakemuksen jättämiselle asetetusta kolmen kuukauden pituisesta preklusiivisesta määräajasta, ja toisaalta viranomaisten tiedonanto, jonka mukaan tällaista määräaika ei tarvitse ottaa huomioon, aiheuttaa ilmeistä epävarmuutta pakettimatkojen ostajien keskuudessa.

(¹) Matkapaketeista, pakettilomista ja pakettikiertomatkoista 13.6.1990 annettu neuvoston direktiivi 90/314/ETY (EYVL L 158, s. 59).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Symvoulio tis Epikrateias (Kreikka) on esittänyt 2.4.2009 — Enosi Efopliston Aktploias, ANEK, Minoikes Grammes, N. E. Lesbou ja Blue Star Ferries v. Ypourgos Emporikis Naftilias ja Ypourgos Aigaíou

(Asia C-122/09)

(2009/C 141/52)

Oikeudenkäyntikieli: kreikka

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Symvoulio tis Epikrateias

Pääasian asianosaiset

Valittajat: Enosi Efopliston Aktploias, ANEK, Minoikes Grammes, N. E. Lesbou ja Blue Star Ferries

Vastapuolet: Ypourgos Emporikis Naftilias ja Ypourgos Aigaíou

Ennakkoratkaisukysymykset

- a) Kun otetaan huomioon Euroopan yhteisöjen perustamis-sopimuksen 10 artiklan toinen kohta ja 249 artiklan toinen kohta, i) oliko Kreikan lainsäätäjän sinä aikana, kun palvelujen tarjoamisen vapauden periaatteen soveltamisesta meriliikenteeseen jäsenvaltioissa (meriliikenteen kabotaasi) 7.12.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3577/92 6 artiklan 3 kohdassa käyttöön otettu Kreikkaa koskeva väliaikainen 1.1.2004 asti kestävä vapautus asetuksen N:o 3577/92 soveltamisesta oli voimassa, pitäydyttävä antamasta säännöksiä, jotka ovat omiaan vakavasti vaarantamaan asetuksen N:o 3577/92 täysimääräisen ja tehokkaan soveltamisen Kreikassa 1.1.2004 alkaen ja ii) onko yksityisillä oikeus vedota kyseiseen asetukseen riitauttaakseen Kreikan lainsäätäjän ennen päivämäärää 1.1.2004 antamien säännösten pätevyyden tilanteessa, jossa nämä viimeksi mainitut kansalliset säännökset vaarantavat vakavasti kyseisen asetuksen täysimääräisen ja tehokkaan soveltamisen Kreikassa 1.1.2004 lähtien?
- b) Mikäli ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen vastataan myöntävästi, kysytään, vaarantuuko asetuksen N:o 3577/92 täysimääräinen soveltaminen Kreikassa 1.1.2004 lähtien vakavasti sen johdosta, että Kreikan lainsäätäjä on ennen päivämäärää 1.1.2004 antanut säännöksiä, jotka ovat tyhjentyviä ja pysyviä, joissa ei säädetä siitä, että niiden voimassaolo päättyy 1.1.2004, ja jotka ovat ristiriidassa asetuksen N:o 3577/92 säännösten kanssa?
- c) Mikäli ensimmäiseen ja toiseen ennakkoratkaisukysymykseen vastataan myöntävästi, kysytään, sallitaanko asetuksen (ETY) N:o 3577/92 1, 2 ja 4 artiklassa sellaisten kansallisten säännösten antaminen, joiden mukaan laivanvarustajat voivat tarjota meriliikenteen kabotaasipalveluja ainoastaan tiettyillä liikennöintireiteillä, jotka tältä osin toimivaltainen kansallinen viranomainen määrittää vuosittain, ja sillä edellytyksellä, että kyseiset laivanvarustajat ovat etukäteen saaneet hallinnollisen luvan, joka myönnetään lupajärjestelmässä, jolla on seuraavat ominaispiirteet: i) järjestelmä koskee poikkeuksetta kaikkia liikennöintireittejä, jotka palvelevat saaria, ja ii) toimivaltaiset kansalliset viranomaiset voivat hyväksyä liikennöintiluvan myöntämistä koskevan hakemuksen siten, että ne harkintavaltaansa käyttäen ja ilman oikeussäännöllä ennakkoon määriteltäviä sovellettavia arviointiperusteita yksipuolisesti muuttavat hakemuksen yksityiskohtia, jotka koskevat liikennöinnin tiheyttä, keskeyttämisen kestoa ja kuljetusmaksua?
- d) Mikäli ensimmäiseen ja toiseen ennakkoratkaisukysymykseen vastataan myöntävästi, kysytään, merkitseekö kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään, että laivanvarustajalla, jolle viranomaiset ovat myöntäneet luvan liikennöidä aluksella tietyillä reiteillä (sen jälkeen, kun on hyväksytty laivanvarustajan tätä koskeva hakemus sellaisenaan tai sen jälkeen, kun kyseinen hakemus on hyväksytty sen tiettyihin kohtiin tehtyjen muutosten jälkeen ja kun laivanvarustaja on hyväksynyt nämä muutokset), on lähtökohtaisesti velvollisuus liikennöidä kyseisellä liikennöintireiteillä keskeytyksettä koko vuosittaisen liikennöintijakson ajan ja annettava kyseisen velvollisuuden noudattamisen varmistamiseksi ennen liikennöinnin aloittamista vakuus, joka voidaan kokonaan tai osittain realisoida, mikäli kyseistä velvollisuutta ei noudateta tai sitä ei noudateta erittäin tarkasti, Euroopan yhteisöjen perustamis-sopimuksen 49 artiklan kannalta luvaton palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitusta?